

בבית המשפט העליון

בע"מ 4937/11

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקשים:

1. ניסים עמרם
2. רבקה עמרם

נגד

המשיבים:

1. משה עמרם
2. הסוכנות היהודית לא"י
3. אסתר שמקה
4. צביקה עמרם
5. שמעון עמרם
6. שלום עמרם
7. בני עמרם
8. עליזה גרידיש
9. לאה שחורי
10. מזל שקיר
11. רחל כמיסה
12. רונן עמרם
13. ציון עמרם
14. מינהל מקרקעי ישראל
15. דלתון מושב עובדים של הפועל המזרחי
16. המועצה לענף הלול

מיני-רציו:

* כפי שנפסק ע"י בימ"ש זה בעבר, מכסת הביצים הרשומה בענף הלול היא זכות נפרדת מהמשק שניתן לראותה כחלק מעיזבון בעל המשק ובתור שכזו ניתנת להורשה. בניגוד לטענת המבקשים, אין לסייג את עבירות הזכות במכסת הביצים כאמצעי ייצור במשק עת קיים מינוי של בן ממשיך, מפאת שלמות המשק להבדיל מהעברתה במכר לצד שלישי.

* אגודות שיתופיות – מושב – מכסת ביצים

* אגודות שיתופיות – מושב – בן ממשיך

* בתי-משפט – רשות ערעור – מתי תינתן

בר"ע על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בנצרת. השאלה העומדת להכרעה היא האם מכסת הביצים (המכסה לגידול מטילות ביצים למאכל), הרשומה במועצה לענף הלול על שם בעל המשק המנוח, היא חלק בלתי נפרד מהמשק ועוברת יחד עימו לבנים הממשיכים או שמא היא זכות נפרדת מהמשק שניתן לראותה כחלק מעיזבון בעל המשק ובתור שכזו ניתנת להורשה? בניגוד לביהמ"ש לענייני משפחה, קבע ביהמ"ש המחוזי שמכסת הביצים היא זכות כלכלית נפרדת מהמשק. עקב כך ולאור צוואת המנוח בה ציווה את מכסת הביצים למשיב, התוצאה האופרטיבית של פסק הדין היא שהמבקשים, זוג נשוי, ירשמו כבנים ממשיכים במשק, ואילו המשיב, אחיו של מבקש 1, זכאי למכסת הביצים.

ביהמ"ש העליון (מפי השופט נ' הנדל) דחה את הבקשה מהטעמים הבאים:

בימ"ש זה, כבר פסק בעבר, בהקשר של חלוקת רכוש בין בעל לאישה לפי הסכם גירושין כי נIOD מכסת הביצים היא "זכות כלכלית בעלת מעמד עצמאי ונפרד מהמשק" ואין היא "הולכת אחרי המשק". לאמור: אין היא מהווה זכות הנכרכת אחר הנחלה שבתחומה היא משמשת אמצעי ייצור. משכך אין המקרה מעורר שאלה משפטית ציבורית שטרם נידונה המצדיקה מתן רשות ערעור בגלגול שלישי.

אף בבחינת טענות המבקשים לגופן, לא נמצא שנפלה טעות מהותית בפסק דין קמא. בניגוד לטענת המבקשים, אין לסייג את עבירות הזכות במכסת הביצים כאמצעי ייצור במשק עת קיים מינוי של בן ממשך מפאת שלמות המשק להבדיל מהעברתה במכר לצד שלישי.

ראשית, ביהמ"ש המחוזי נדרש לטענה זו מפורשות ודחה אותה באמצעות הבחנה בין המשק עצמו לבין מכסת הביצים; בעוד שהמשק הוא הקרקע המוחכרת למתיישב, המכסה היא סוג אחד בלבד מתוך כלל אמצעי הייצור שיכולים לפרנס את המשק. הבחנה זו מקובלת על ביהמ"ש. יתר על כן, המבקשים לא הצביעו על עיגון בדין להגבלה הנטענת על-ידם על עבירות הזכות במכסת הביצים דווקא במקרה של מינוי בן ממשך. אין חולק בין הצדדים כי מכסת הביצים היא מכסה אישית שניתנת לחבר אגודה בשל היותו כזה. סעיף 34 לחוק המועצה לענף הלול שעניינו העברת מכסות קובע כי מכסה אישית ניתנת להעברה בין בעל מכסה אישית אחד למשנהו. מכאן אתה למד כי המכסה ניתנת להעברה, על אף אופייה האישי. המגבלה על העברת המכסה בסעיף 2 לחוק הגליל אליה התייחס בימ"ש קמא – הגם שהמשיב טוען לפרשנות שונה של הסעיף – עוסקת בשאלה למי ניתן להעביר את המכסה; מכל מקום, היא אינה שוללת את יכולת העברת המכסה באמצעות הורשה או ירושה.

מסקנה זו, לפיה לא נמצא בדין איסור מיוחד על העברת המכסה בנפרד מהנחלה במקרה של מינוי בן ממשך, מתחזקת באמצעות השוואה להוראות האוסרות על פיצול הנחלה. העיקרון העולה מהוראות אלו הינו שהמשק נועד להיות יחידה חקלאית שלמה באופן שהמתיישב יוכל לגור בה ובה בעת למצות את פוטנציאל הפרנסה שלה. לכן, המחוקק קבע איסור על מכירה רצונית של חלק מהמשק (בכפוף להסדרים חדשים של מינהל מקרקעי ישראל) ועל פיצול המשק בין יורשים. לעומת זאת, לגבי מכסת ביצים, סעיף 34 לחוק המועצה לענף הלול מתיר מפורשות העברה שלה בנפרד מהמשק בהתקיים תנאים מסוימים. משמע, האיסור על פיצול משק חקלאי אינו מכליל, ברמה העקרונית, את מכסת הביצים כחלק אינהרנטי ובלתי נפרד מהמשק. בהיעדר הוראה ברורה האוסרת על הפרדת מכסת ביצים ממשק בירושה או הורשה, אין מקום להסיק כי המחוקק התייחס למכסה באופן שונה במקרה כזה.

מכאן, וכפי שקבע ביהמ"ש קמא, משציווה המנוח את מכסת הביצים למשיב, הזכות במכסה הינה שלו על אף שהמשק לא. בל נשכח כי לא מן הנמנע שבעל מכסה יוריש את המכסה לפלוני והלה יחזיק בנכס ויעביר את המכסה לאחר, בין אם בתמורה ובין אם לאו.

החלטה

1. מונחת לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בנצרת (כבוד השופטים ה' חטיב, ז' הווארי וב' ארבל) בעמ"ש 41699-04-10 [פורסם בנבו] אשר דחה באופן חלקי את ערעור משיב 1 על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה (כב' השופט מ' נדל) בו נדחתה תביעתו להצהיר כי תבוטל העברת זכויות הוריו במשק למבקשים, אחיו וגיסתו, "כבנים ממשיכים" ותוכר זכאותו להירשם כבעל מלוא הזכויות בנחלה. עם זאת, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור משיב 1 (להלן: המשיב) בנוגע לזכאותו להירשם כבעל מלוא הזכויות במכסה לגידול מטילות ביצים למאכל, הרשומה במועצה לענף הלול ע"ש אביהם. הכרעה אחרונה זו היא מושא הדיון בבקשת רשות הערעור שלפניי.

השאלה העומדת להכרעה היא האם מכסת הביצים היא חלק בלתי נפרד מהמשק ועוברת יחד עימו לבנים הממשיכים או שמא היא זכות נפרדת מהמשק שניתן לראותה כחלק מעיזבון בעל המשק ובתור שכזו ניתנת להורשה? בניגוד לבית המשפט לענייני משפחה, קבע בית המשפט המחוזי שמכסת הביצים היא זכות כלכלית נפרדת מהמשק, ועקב כך התוצאה האופרטיבית של פסק הדין היא שהמבקשים, זוג נשוי, ירשמו כבנים ממשיכים במשק, ואילו המשיב, אחיו של מבקש 1, זכאי למכסת הביצים.

2. להלן תוצגנה בתמצית העובדות הרלוונטיות לבקשה, כפי שגולל בית המשפט המחוזי. הורי מבקש 1 והמשיב היו בעלי זכויות בנחלה במושב בצפון, השייך למועצה אזורית מרום הגליל, ובמכסת הביצים הרשומה על שם המנוח במועצה לענף הלול. בשלהי שנת 1997, חתמו ההורים על בקשה שהופנתה לאגודה השיתופית של המושב, בה ביקשו לאשר את מבקש 1 ואישתו – מבקשת 2, כבנים ממשיכים במשק, וזו אישרה בקשתם. בשנת 1998 נפטרה האם וזכויותיה בנחלה עברו באופן בלעדי לבעלה המנוח, אביהם של מבקש 1 והמשיב. זאת, בהתאם להוראות סעיף 20(ה)(1) לחוזה המשולש שבין מינהל מקרקעי ישראל, הסוכנות והאגודה. המנוח והמבקשים חתמו על תצהיר בפני עו"ד נוטריון במסגרתו אישר המנוח למבקשים, בין היתר, לבנות דירת מגורים שנייה במשק ולגור בה באופן קבוע בהיותם בנים ממשיכים בדירת המגורים השנייה. המבקשים נרשמו ברישומי הסוכנות היהודית "כבנים ממשיכים" במשק. שנה לאחר מכן חתם המנוח על תצהיר נוסף בפני אותו עו"ד נוטריון, בו ביטל את הסכמתו

שבתצהיר הקודם, בכל הקשור למבקשים. בשנת 2003, חתם המנוח על צוואה לפני עדים, לפיה הוריש את כל רכושו, לרבות כל זכויותיו בנחלה ובמכסת הביצים, למשיב. כחצי שנה לאחר מכן, חתם המנוח על הסכם מכר, לפיו התחייב למכור ולהעביר למשיב את הזכויות בנחלה. בחלוף ארבעה חודשים מהסכם המכר, ולאחר פטירת המנוח, ניתן צו לקיום צוואתו של המנוח. המשיב הגיש תביעה לבית המשפט לענייני משפחה, במסגרתה עתר לפסק דין הצהרתי לפיו רישומם של המבקשים כבנים ממשיכים בנחלה בטל. עוד עתר, כי בית המשפט יצהיר על זכאותו להירשם כבעל מלוא הזכויות בנחלה ובמכסת הביצים וכן כבעל הזכויות בניירות ערך ובכספים של המנוח באגודה. המבקשים הגישו תביעה שכנגד להורות על רישומם כבנים ממשיכים אצל הסוכנות היהודית ואצל מינהל מקרקעי ישראל, להעביר לידם את כספי הסובסידיה של מכסת הביצים המוחזקים בחשבון הנאמנות ע"ש ב"כ הצדדים וכן לסלק ידו של המשיב מדירת המגורים של ההורים ומהמשק ולחייבו בהתאם בדמי שימוש בדירה.

בית המשפט לענייני משפחה דחה את תביעתו של המשיב וקיבל את תביעת המבקשים להכיר בהם כזכאים להירשם כבנים ממשיכים. זאת מהטעם שלא היה די בפעולות המנוח בתצהיר עליו חתם לפני נטריון ובצוואתו כדי לבטל את מינוי המבקשים כ"בנים ממשיכים" ברישומי הסוכנות. מכל מקום נקבע שלא היה באפשרות המנוח לחזור בו מהתחייבות למנות את המבקשים כבנים ממשיכים מאחר שהם שינו את מצבם לרעה בהסתמך על התחייבותו. כאשר למכסת הביצים, קבע בית המשפט לענייני משפחה כי המשיב אינו זכאי להירשם כבעל הזכויות במכסת הביצים. זאת מאחר שסעיף 2 א' [לחוק הגליל](#), התשמ"ח-1988 (להלן: חוק הגליל) מהווה דין מיוחד שגובר על הדין הרלוונטי הכללי שהוא [חוק המועצה לענף הלול](#) (ייצור ושיווק), תשכ"ד-1963 (להלן: חוק המועצה לענף הלול). לפי סעיף זה, בעל מכסה במושב שבמרום גליל רשאי להעביר את המכסה אך ורק לבעלים אחרים של משק חקלאי במרום הגליל, ובלבד שתועבר מכסה אחת ובמלואה. אי לזאת, ומשהמשיב איננו בעל משק במרום הגליל, לא עברה אליו המכסה. על פסק דין זה הגיש המשיב ערעור לבית המשפט המחוזי.

בית המשפט המחוזי דן באופן מקיף ומנומק כדבעי בערעורו של המשיב ודחה את טענותיו אחת לאחת, למעט טענתו בנושא הזכויות ב"מכסת הביצים". בעניין זה נקבע כי הגם שבית המשפט לענייני משפחה דחה את תביעת המשיב בדבר זכויותיו

במכסת הביצים, הוא לא קבע מפורשות אם מכסת הביצים היא חלק בלתי נפרד מהמשק ועוברת יחד עימו או שמא היא זכות נפרדת מהמשק. הובהר בפסק הדין קמא כי הזכות של "מכסת ביצים", אף שהיא זכות אישית המהווה חלק מאמצעי הייצור של המשק, הלוא "ללא ספק המדובר בזכות בעלת ערך כלכלי נפרד מהמשק, כשלעצמו". הגם שקיימות הגבלות על עבירות הזכות, בין אם על פי [חוק המועצה לענף הלול](#) ובין אם על פי [חוק הגליל](#), עדיין מדובר בזכות הניתנת להעברה כנגד תמורה כספית בהתקיים תנאים מסוימים הקבועים בשני החוקים הנזכרים. נקבע כי מכסת הביצים איננה בהכרח צמודה למשק ובוודאי שאין מקום לקביעה לפיה בכל מקרה בו מועברות הזכויות במשק, עוברת הזכות למכסת ביצים יחד עמו וכחלק ממנו. בית המשפט המחוזי פסק שחיקוק המגביל עבירות של זכות רכושית מכל סוג, יש לפרשו באופן מצמצם משום שהגבלה כזו פוגעת בזכות יסוד של בעל הזכות לעשות בזכותו כרצונו. בהתאם, ביחס להגבלות חוקיות על העברת מכסת ביצים על פי [חוק המועצה לענף הלול](#) או [חוק הגליל](#) – עליו נסמך בית המשפט לענייני משפחה – נקבע שיש לפרשן כמכוונות כלפי העברה רצונית של בעל הזכות. זאת להבדיל מהעברה מכוח ירושה. רוצה לומר, כי מי שקיבל לידיו בדרך של ירושה זכות על מכסת ביצים - הזכות היא שלו. הוא יכול לממש זכות זו על ידי גידול מטילות ביצים בהתקיים התנאים הקבועים בחוק, שהרלוונטי לענייננו הוא להיות בעל משק חקלאי באזור מרום הגליל. עם זאת, החוק איננו שולל מיורש כזה את הזכות למכור את הזכות הזו לאחר העונה על התנאים ש[חוק הגליל](#) קובע או לפנות למועצת הלול ולבקש תמורה עבור הזכות. אשר על כן, נקבע, שמכסת הביצים כן מהווה חלק מעיזבון בעל המשק ובתור שכזו ניתנת להורשה, בין אם על פי דין ובין אם על פי צוואה. משציווה המנוח את מכסת הביצים למשיב וצוואתו קוימה, הזכות במכסת הביצים היא שלו.

3. עיקר טענות המבקשים הוא כי תיק זה מעורר לטענתם שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, בעלת השלכת רוחב על ציבור המשפחות המתגוררות במושבים באזור הצפון במסגרת האגודות השיתופיות. לטענתם, פסק דינו של בית משפט קמא מרוקן הלכה למעשה מתוכן את זכויות הבן ממשיך במשק חקלאי כאשר הוא מאפשר לגרוע מהמשק את אמצעי הייצור שלו שהינם מקור הפרנסה העיקרי, ולהעבירם לצד שלישי שאינו הבן הממשיך. יוצא אפוא, כי מועברת לבן הממשיך "נחלה נכה", כלשונם, הכוללת קרקע ובית מגורים ללא אמצעי הייצור שיאפשרו לבן הממשיך להתפרנס מהמשק. לטענתם זוהי תוצאה שאינה מתקבלת על הדעת. הבן הממשיך אמור לבוא בנעלי הוריו ולהמשיך לקיים את המשק כיחידה חקלאית שלמה,

לרבות כל הזכויות במשק – במקרקעין ובכל הבנוי עליהם. משמקור ההכנסה העיקרי של המשק בעניין הנדון הוא המכסה לייצור ביצי מאכל, הרי שזכות הבן הממשיך מתבטאת אף ביכולת להמשיך את ייצור ביצי המאכל באמצעות המכסה המשמשת "רישיון" לייצור האמור. ההשלכה הנטענת תפגע לדברי המבקשים במרקם החיים ובפרנסת בעלי משקים באזור הגליל. חשיבות השאלה בתיק זה ניכרת לעמדתם עקב סתירה שנוצרה בין שני פסקי דין שניתנו על ידי בית המשפט המחוזי בנצרת מצד מותב שונה. האחד, פסק הדין מושא בקשה זו. השני ניתן 3 חודשים קודם לכן (בעמ"ש [11999-12-10](#)) [פורסם בנבו]. שם נקבע כי במקרה של העברה ליורש לפי סעיף 114 ל**חוק הירושה**, התשכ"ה-1965 הגם שלמכסת הביצים יש ערך כלכלי, היא מהווה חלק בלתי נפרד מהמשק. זאת להבדיל ממקרה של מכירת מכסת הביצים כי אז הינה זכות עצמאית בעלת ערך כלכלי נפרד. הסתירה בין שני פסקי דין אלו מחייבת לדידם התערבות של בית משפט זה.

עוד טוענים המבקשים ששגה בית משפט קמא לגופה של ההחלטה כי ניתן להעביר את אמצעי הייצור במשק כחלק נפרד מהמשק עצמו לאדם שאינו הבן הממשיך. זאת ממספר סיבות, כגון שהקביעה נוגדת את הוראות **חוק הגליל** שקובע שניתן להעביר מכסת ביצים רק לבעל זכויות במשק חקלאי במרום הגליל, או שהקביעה אינה צריכה לחול במקרה של העברת מכסת הביצים ל"בן ממשיך" או בהעברה באמצעות צוואה, להבדיל ממקרה של מכר המכסה לצד שלישי.

המשיב תומך בפסק דין קמא ומתנגד לבקשה. הוא מפנה לפסיקה בית משפט זה לפיה מכסת הביצים הינה זכות כלכלית עצמאית הנפרדת מהמשק. לכן, טוען המשיב, ברי כי המנוח היה יכול למכור את מכסת הביצים בעודו בחיים; באותו אופן יש בידי בעל זכות במכסת ביצים, קרי: המנוח, לצוות על העברת זכותו האישית במותו. עוד טוען המשיב כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי אינו נוגד את סעיף 2א ל**חוק הגליל**, אשר למעשה מרחיב את האפשרות של בעל מכסה באזור מרום הגליל להעביר את הזכות למחזיק משק חקלאי באזור, הגם שאין לו מכסה אישית. לטענת המשיב אין כל סתירה בין מקרה זה לפסק הדין השני שניתן במחוזי בנצרת, שהיה מאופיין בנסיבות מיוחדות במינן, במסגרתן הגיעו הצדדים להסכמה דיונית על היכללות מכסת הביצים בנחלה.

4. לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה לה, ובפסקי הדין של הערכאות הקודמות, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להדחות. השאלה בעניין מעמדה של הזכות במכסת ביצים בבקשה שלפניי, עימה התמודד בית משפט המחוזי, ואשר אותה מדגישים המבקשים כשאלה חשובה בעלת "משמעות מרחיקת לכת", קיבלה מענה בידי בית משפט זה. נפסק כבר בהקשר של חלוקת רכוש בין בעל לאישה לפי הסכם גירושין כי נידוד מכסת הביצים היא "זכות כלכלית בעלת מעמד עצמאי ונפרד מהמשק" ואין היא "הולכת אחרי המשק". לאמור: אין היא מהווה זכות הנכרכת אחר הנחלה שבתחומה היא משמשת אמצעי ייצור (ראו בע"מ 5141/09 פלונית נ' פלוני [פורסם בנבו] (27.1.2010); ראו בעניין זה גם ע"א 3553/00 יששכר אלוני נ' זנד טל מכוני תערוכות בע"מ [פורסם בנבו] (24.3.2003), אשר עסק במכסת חלב וממנו נערכה גזרה שווה לגבי מכסות הביצים בע"מ 5141/09). משכך אין המקרה מעורר שאלה משפטית ציבורית שטרם נידונה המצדיקה מתן רשות ערעור בגלגול שלישי.

בבחינת טענות המבקשים לגופן גם לא מצאתי שנפלה טעות מהותית בפסק דין קמא. באשר לטענתם כי יש לסייג את עבירות הזכות במכסת הביצים כאמצעי ייצור במשק עת קיים מינוי של בן ממשיך מפאת שלמות המשק להבדיל מהעברתה במכר לצד שלישי, איני מוצא בה עילה להתערב בפסק הדין קמא. בית המשפט המחוזי נדרש לטענה זו מפורשות ודחה אותה באמצעות הבחנה בין המשק עצמו לבין מכסת הביצים; בעוד שהמשק הוא הקרקע המוחכרת למתיישב, המכסה היא סוג אחד בלבד מתוך כלל אמצעי הייצור שיכולים לפרנס את המשק. הבחנה זו מקובלת עליי. יתר על כן, המבקשים לא הצביעו על עיגון בדין להגבלה הנטענת על-ידם על עבירות הזכות במכסת הביצים דווקא במקרה של מינוי בן ממשיך. אין חולק בין הצדדים כי מכסת הביצים היא מכסה אישית שניתנת לחבר אגודה בשל היותו כזה. סעיף 34 לחוק [המועצה לענף הלול](#) שעניינו העברת מכסות קובע כי מכסה אישית ניתנת להעברה בין בעל מכסה אישית אחד למשנהו. מכאן אתה למד כי המכסה ניתנת להעברה, על אף אופייה האישי. המגבלה על העברת המכסה בסעיף 2א לחוק [הגליל](#) אליה התייחס בית משפט קמא – הגם שהמשיב טוען לפרשנות שונה של הסעיף – עוסקת בשאלה למי ניתן להעביר את המכסה; מכל מקום, היא אינה שוללת את יכולת העברת המכסה באמצעות הורשה או ירושה. מסקנה זו, לפיה לא נמצא בדין איסור מיוחד על העברת המכסה בנפרד מהנחלה במקרה של מינוי בן ממשיך, מתחזקת באמצעות השוואה להוראות האוסרות על פיצול הנחלה. ההוראות האוסרות על פיצול משק חקלאי (הוראות של האגודה החקלאית או של תקנון המושב השיתופי) תקפות הן על העברה

רצונית בחיים והן על הורשה או ירושה. הוראות אלו אוצלות גם על העברת זכויות ההורים בנחלה לבן ממשיך (תקנה 3א(ב) [לתקנות האגודות השיתופיות](#) (חברות) התשל"ג-1973). העיקרון הינו שהמשק נועד להיות יחידה חקלאית שלמה באופן שהמתיישב יוכל לגור בה ובה בעת למצות את פוטנציאל הפרנסה שלה (החלטה מס' 1 של מועצת מקרקעי ישראל וראו: [ע"א 1662/99 חיים נ' חיים, פ"ד נו" \(6\) 295, 318](#)). לכן, המחוקק קבע איסור על מכירה רצונית של חלק מהמשק (בכפוף להסדרים חדשים של מינהל מקרקעי ישראל) ועל פיצול המשק בין יורשים. לעומת זאת, לגבי מכסת ביצים, סעיף 34 [לחוק המועצה לענף הלול](#) מתיר מפורשות העברה שלה בנפרד מהמשק בהתקיים תנאים מסוימים. משמע, האיסור על פיצול משק חקלאי אינו מכליל, ברמה העקרונית, את מכסת הביצים כחלק אינהרנטי ובלתי נפרד מהמשק. בהיעדר הוראה ברורה האוסרת על הפרדת מכסת ביצים ממשק בירושה או הורשה, אין מקום להסיק כי המחוקק התייחס למכסה באופן שונה במקרה כזה.

מכל האמור עולה שלא נמצאה טעות בפסק דינו של בית משפט קמא בקובעו כי משציווה המנוח את מכסת הביצים למשיב, הזכות במכסה הינה שלו על אף שהמשק לא. בל נשכח כי לא מן הנמנע שבעל מכסה יוריש את המכסה לפלוני והלה יחזיק בנכס ויעביר את המכסה לאחר, בין אם בתמורה ובין אם לאו.

5. סוף דבר. דין בקשת רשות הערעור להידחות. המבקשים ישאו בהוצאות המשפט ושכר טרחת עורך-דין של משיב 1 בסך 8,000 ש"ח.

נ' הנדל 54678313-4937/11

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ב (02.07.2012).

ש ו פ ט